

Prológ

---

*Krakov
Jún 2016*

Žena predo mnou je niekým úplne iným, než som predpokladala.

Pred desiatimi minútami som stála pred zrkadlom v hotelovej izbe, oprašovala si smietku z manžety belasej blúzky a naprávala perlovú náušnicu. Rástlo vo mne znechutenie. Stala sa zo mňa typická sedemdesiatnička – šedivejúce vlasy mám prakticky ostrihané nakrátko a nohavicový kostým mi obopína robustnú postavu o čosi pevnejšie než vlani.

Pohľadila som kyticu na nočnom stolíku, čerstvé žiarivočervené kvety zabalené v šuštiacom hnedom papieri. Potom som podišla k oknu. Hotel Wentzl, sídliači v obytnej budove zo šestnásteho storočia, stál v juhozápadnom kúte rozľahlého Rynku, krakovského hlavného námestia. Vybrala som si ho zámerne a postarala sa o to, aby som mala presne tento výhľad. Na námestí s vydutým južným nárožím pripomínajúcim sito vládol ruch. Medzi kostolmi a stánkami so suvenírmi

Sukiennice, mohutnej podlhovastej tržnice pretínajúcej námestie, sa tlačili davy turistov. Pouličné kaviarničky plnili skupinky známych, ktorí sa v teplý júnový večer po práci vybrali na pohárik. Odchádzajúci sa zatiaľ obvešaní taškami náhlili domov a pohľad upierali na temné mračná visiace nad Wawelom na juhu.

V Krakove som už tretíkrát, prvý raz som ho navštívila hneď po páde komunizmu a druhý o desať rokov neskôr, keď som sa naplno pustila do pátrania. Toto nenápadné mesto si ma okamžite získalo svojou krásou. Zatieňujú ho síce turistické magnety ako Praha a Berlín, no vďaka zachovaným katedrálam a zrenovovaným pôvodným kamenným domom v historickom centre patrí Krakov medzi najelegantnejšie mestá v Európe.

Vždy, keď som prišla, mesto vyzeralo inak, všetko v ňom bolo žiarivejšie a novšie – v očiach miestnych, ktorí v ňom prežili roky núdze a stagnácie, „lepšie“. Kedysi sivé domy po novom natreté nažltlo a namodro menili starodávne uličky na scenérie z filmu. Aj medzi miestnymi obyvateľmi sa dali pozorovať ostré kontrasty: vymodení mladí s telefónmi pri uchu nevšímavo prechádzali okolo goralov, predávajúcich vlnené svetre a ovčí syr z plachiet rozprestretých na zemi, a starenky v šatke sediacej na chodníku a žobrajúcej o drobné. Pod výkladom obchodu lanáriacim okolooidúcich na Wi-Fi a internetové balíčky ťobali holuby do tvrdých dlažobných kociek, ako to robievajú celé stáročia. Spod všetkej tej modernosti a pozlátky vyzývavo presvitala baroková architektúra starého mesta, história sa nedala zaprieť.

Mňa sem však neprivedla história – teda aspoň nie takáto.

Keď začal trubač z veže Kostola Panny Márie hrať Hejnaľ, aby oznámil celú hodinu, zadívala som sa do severozápadného kúta námestia a čakala na ženu, ktorá sa v ňom objavovala každý deň o piatej. Nevidela som ju a zišlo mi na um, že dnes

možno nepríde, čo by znamenalo, že som sem cestovala cez pol sveta úplne zbytočne. Predvčerom som sa chcela uistiť, že je to naozaj ona. Včera som sa jej chcela prihovoriť, ale stratila som odvalu. Zajtra letím domov do Ameriky. Mám poslednú šancu.

Žena napokon vyšla spoza rohu kaviarne, pod pazuchou mala elegantne zastrčený dáždnik. Na deväťdesiatničku prechádzala námestím prekvapivo rázne. Nehrbila sa; bola vysoká a chrbát držala vystretý. Biele vlasy mala na temene stiahnuté do drdola, no bujné pramene z neho vypadávali a lemovali jej tvár. Moje oblečenie pôsobilo v porovnaní s jej pestrofarebnou vzorovanou sukňou staromódne. Lesklá látka jej pri chôdzi tancovala okolo členkov a takmer som počula, ako šušťí.

Vedela som, kam má namierené. Včera aj predvčerom som totiž pozorovala, ako kráča do kaviarne Noworolski a žiada si stôl čo najďalej od námestia, kde ju pred ruchom a hlukom chráni lomený oblúk podlubia. Keď som bola v Krakove naposledy, ešte som pátrala. Tentoraz som presne vedela, kto je a kde ju nájdem. Stačilo už len nazbierať odvalu a zísť dole.

Žena sa posadila za svoj zvyčajný stôl v kúte a otvorila noviny. Netušila, že sa čoskoro stretne – netušila dokonca ani to, že žijem.

V diaľke zahrmelo. Vzápätí z neba začali padať kvapky kropiace dlažobné kocky ako temné slzy. Musela som sa poponáhľať. Ak pouličnú kaviareň zatvorí a žena odíde, všetko vyjde nazmar.

V ušiach mi zneli hlasy mojich detí, dohovárali mi, že cestovať tak ďaleko je v mojom veku príliš nebezpečné a že sem idem zbytočne, lebo aj tak nič nové nezistím. Mala som sa radšej vzdať a odísť domov. Aj tak by to všetkým bolo jedno.

Všetkým okrem mňa – a okrem nej. V duchu som počula jej hlas, tak ako som si ho predstavovala. Pripomínal mi, načo som sem prišla.

Pozbierala som odvahu, vzala kyticu a vyšla z izby.

Vonku som vykročila na námestie. Vzápätí som sa však zarazila. Zmietali mnou pochybnosti. Ako som sa dostala až sem? Čo som chcela nájsť? Tvrdohlavo som vyrazila vpred, nevnímajúc veľké kvapky, čo mi dopadali na oblečenie a vlasy. Dorazila som až ku kaviarni a kľučkovala pomedzi stoly obsadené stálymi zákazníkmi. Platili a zberali sa na odchod, pretože dážď silnel. Ako som sa tak blížila k stolu v podlubí, žena s bielymi vlasmi zdvihla pohľad od novín. Oči sa jej rozšírili.

Až teraz jej poriadne vidím do tváre. Všetko mi dochádza. Stojím ako prikovaná, ani sa nehnem.

Žena predou mnou je niekým úplne iným, než som predpokladala.